

Книгата на Данаил — номер тридесет и шест

Пророческата символика на Навуходоносор: разкриване на историческите ориентири на милеритското движение и запечатаното видение при река Улай

Jeff Pippenger

2023-12-31

Първа глава на Даниил представя историята на първия и втория ангел от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г. Четвърта глава на Даниил също разглежда историята на първия и втория ангел от 723 г. пр. Хр. до 22 октомври 1844 г. Разбира се, това е невъзможно да се види без методологията на късния дъжд „ред по ред“.

Навуходоносор, в четвърта глава, е един много сложен пророчески символ. Важно е да си припомним какво представлява той, когато започваме да разглеждаме разпечатването на видението за река Улай в историята на Уилям Милър. Вторият сън на Навуходоносор, не без сходство с втория сън на Уилям Милър, представляваше „седемте времена“ от Левит двадесет и шест — онази пророческа нишка, която сплита заедно цялата книга на Даниил. Когато Даниил изтълкува съня на Навуходоносор от четвърта глава, той го предупреди за идващ съд и по този начин предобрази вестта на първия ангел, която навлезе в историята при „времето на края“ през 1798 година.

Когато настъпи съдът, за който Навуходоносор бе предупреден, неговото настъпване предобразяваше 22 октомври 1844 г., когато започна следственият съд. В четвъртата глава както предупредителната вест, дадена чрез Даниил, така и настъпването на съда, свързан с предупредителната вест, бяха представени чрез думата „час“. „Часът“ на съда над Навуходоносор представляваше „часа“ на Божия съд във вестта на първия ангел. Той също така предобразяваше „часа“ на неделния закон, когато започва изпълнителният Божий съд. След това се повтаря и разширява онази част от четвъртата глава на Даниил, която представя настъпването на вестта на първия ангел през 1798 г. и настъпването на третия ангел на 22 октомври 1844 г., символизиращи чрез думата „час“. Техниката на повторение и разширяване е пророчески похват, който се среща многократно в пророчествата, но особено в книгата на Даниил.

Щом Навуходоносор стигна до „часа“ на съда, „седемте времена“, които бяха неговият съд, започнаха; и като северен цар той тогава представяше съда, нанесен върху северното Израилево царство през 723 г. пр. Хр. Даде му се сърце на звяр, а в библейското пророчество звярът е царство; и от 723 г. пр. Хр. до 1798 г. той представяше двете форми на езичеството, които тъй често са предмет на книгата на Даниил.

За хиляда двеста и шестдесет дни, представляващи хиляда двеста и шестдесет години, той представляваше езическата опустошаваща сила, а след това, за още хиляда двеста и шестдесет дни, символизиращи хиляда двеста и шестдесет години, той представляваше

папската опустошаваща сила. Сърцевината и на двете опустошаващи сили беше една и съща, защото папството е просто езичество, облечено в изповедта на християнството.

В „края на дните“, който е символ, отъждествен в дванадесета глава на Даниил, и който представлява „времето на края“ през 1798 година, неговото царство му бе възстановено. Свидетелството на Даниил 4 и Духът на пророчеството посочват, че когато царството му бе възстановено в „края на дните“, той беше обърнат човек. Тогава той става пророчески символ на четири значими истини. Той става пророческата връзка между драконовата сила на езичеството, която представляваше през първата половина на своите „седем времена“, и звяроподобната сила, която представляваше през последната половина на своите „седем времена“. Като символ на тези две сили, стоящ като възстановено царство през 1798 година, той тогава представлява третата запустяваща сила (лъжепророка), която трябваше да царува седемдесет символични години, докато блудницата Тир беше забравена. Като цар на Вавилон, Навуходоносор представлява пророческата връзка между трите сили, които в последните дни щяха да станат съвременния Вавилон, който след това води света към Армагедон.

Той също така представяше раждането на Съединените щати като земния звяр, който започна през 1798 година като агне, символизирано чрез неговото обръщане. Същевременно той щеше да представя и двата рога на земния звяр, които — като Републиканизъм и Протестантизъм — олицетворяваха силата на Съединените щати, което им позволи да станат най-облагодетелстваната нация в света. Но в края на седемдесетте символични години тези два рога щяха да бъдат представени като отстъпил Републиканизъм и отстъпил Протестантизъм, като и двата рога са разделени на две категории. Рогът на Републиканизма щеше да се състои от Демократическата партия, която открито пренебрегваше свещените принципи на Конституцията, и Републиканската партия, която изповядваше, че е защитник и поборник на Конституцията, но в действителност отричаше свещените принципи на Конституцията, като избираше предания и обичаи да заместят принципите в този свещен документ.

Двете партии бяха предобразени от садукееите и фарисеите по времето на Христос. Духът на садукееите и фарисеите щеше също да се прояви в рога на отстъпилото протестантство, като едната класа поддържа неделното богослужение, а другата — съботното богослужение. Обърнатото състояние на Навуходоносор при „края на дните“, през 1798 г., уместно представя Съединените щати и двата рога на земния звяр. И трите символа — земният звяр и двата му рога — бяха предопределени да се променят от агне в змей.

Навуходоносор, в края на своите „седем времена“, представляваше свързващото звено, което отъждествяваше неговото буквално царство Вавилон като символ на съвременния Вавилон в последните дни, който се състои от змея, звяра и лъжепророка. Той също така представляваше трите пророчески сили, представени от земния звяр с двата рога, който през седемдесетте символични години, през които тирската блудница е забравена, се променя от агне в змей. Дълбоко знаменателно е, че неговото буквално царство е именно царството, което предобразява царството, царуващо седемдесет символични години.

Символиката на Навуходоносор от четвърта глава трябва да бъде положена върху първа глава. Когато това приложение бъде направено, то събира ориентирите на милеритската история и потвърждава няколко истини от видението при река Улай, които бяха разпечатани по онова време. Основата и централният стълб на милеритското движение бяха въпросът и отговорът в осма глава на Даниил, стихове тринадесети и четиринадесети. Въпросът беше: „Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението на запустението, за да бъдат и светилището, и множеството предадени на потъпкване?“

От стотиците, ако не и хиляди, добавени думи в Библията, само добавената дума „жертва“ вдъхновението посочва като не принадлежаща на текста. Когато тази дума бъде правилно отстранена, ясно се установява, че „ежедневната и престъплението“ са две отделни запустяващи сили. Сестра Уайт изрично посочва, че думата „жертва“ е била добавена от човешка мъдрост и не се отнася към текста, а в същия пасаж тя също така посочва, че милеритите са били прави, когато са определяли „ежедневната“ като езичество. Граматическите термини в рамките на въпроса от тринадесети стих бяха внимателно посочени от Христос чрез писанията на сестра Уайт, и когато се ръководим от текстовете и от добавените вдъхновени указания, въпросът е: „Докога ще трае видението относно двете запустяващи сили — езичеството и папството, — които трябваше да потъпчат както светилището, така и Божия народ?“

Следователно, когато Навуходоносор е поставен при „времето на края“, през 1798 г., той представлява обърнат човек и поради това представя „мъдрите“, които щяха да разберат централния стълб и основата на Адвентизма. Неговото обръщане обозначава „мъдрите“, които разбират „увеличаването на знанието“, което бе разпечатано по онова време, но неговата собствена пророческа символика непосредствено илюстрира историята, която е предмет на въпроса: „докога ще бъде видението“ за опустошителната сила на езичеството и папството, които ще потъпкат Божия народ (войнството) и Божието светилище? Като символ на „мъдра девица“, която разбира „увеличаването на знанието“, той представлява Уилям Милър, защото Милър е символът на онези, които бяха „мъдри“ в историята, започнала при „времето на края“, през 1798 г.

Навуходоносор е символ на ориентира на „времето на края“, и когато бъде приложен върху първа глава, той също така представлява идването на първия ангел в онова време, защото в четвърта глава „часът“, в който Даниил отправя към Навуходоносор предупредителната вест, отбелязва кога е дошъл първият ангел, а това беше 1798 г. „Часът“, когато настъпи съдът над Навуходоносор, представляваше „часа“ на началото на Божия следствен съд на 22 октомври 1844 г. Ориентирите, породени от символиката на Навуходоносор в четвърта глава, са 723 пр. Хр., 538, 1798 („времето на края“) и 22 октомври 1844 г.

Ориентирите в историята на милеристите в първа глава на Данаил започват с Йоаким, който е символ на овластяването на първата вест, достигнала до „времето на края“ през 1798 година. Овластяването на първата вест, представено чрез Йоаким, отбелязва 11 август 1840 година. Покоряването на Йоаким поставя началото на седемдесетте години на вавилонското владичество, което завършва с указа на Кир. Първа глава на Данаил посочва тристепенен

процес на изпитване, представен като изпитание относно храната, последвано от зрительно изпитание, което завършва с решаваща проба. Тези три изпитания представят 11 август 1840 година, когато могъщият ангел, който не беше никой друг освен самият Исус Христос, слезе от небето с една малка книжка, която Божият народ тогава трябваше да „изяде“, точно както Данаил и тримата достойни мъже избраха да ядат зеленчукова храна, а не храната на Вавилон.

Второто изпитание на този процес представляваше проявлението на отхвърлянето от страна на протестантските църкви на вестта на Милър (вестта на първия ангел), когато тогава вече можеше да се види разграничение между милеристкото движение и протестантските църкви, които тогава започнаха своята пророческа роля като отстъпнически протестантизъм. Разликата между тези две категории беше тъй явна, както това, че плътта на Даниил и тримата достойни се явяваше по-красива и по-пълна поради това, че се хранеха с небесната храна, вместо с вавилонската храна. Това разграничение се отбеляза в края на библейската 1843 година (19 април 1844 г.), когато настъпи времето на забавянето от притчата за десетте девици.

Третото изпитание, което бе решаващият критерий, представляваше 22 октомври 1844 г., когато след три години настъпи „часът“, в който сам Навуходоносор отсъди и произнесе, че Данаил и тримата достойни са „десет пъти“ по-добри от вавилонските мъдреци. Поставянето на четвъртата глава на Данаил върху първата глава разкрива ориентирите на милеритската история, започвайки с „времето на края“ през 1798 г.; утвърждаването на вестта на първия ангел на 11 август 1840 г.; първото разочарование на 19 април 1844 г.; и голямото разочарование на 22 октомври 1844 г.

Освен че определят специфичните ориентири в историята на милеритите, двете глави, когато се съпоставят „ред по ред“, илюстрират вестта на първия ангел, посочват двете опустошителни сили, които са предмет на основополагащото учение за две хиляди и тристат дни, а също и тристепенния процес на изпитване от Даниил дванадесета глава, който винаги настъпва, когато книгата на Даниил бъде разпечатана.

Те също така посочват, че Навуходоносор, като символ на мъдрите през 1798 г., във връзка с втория му сын в четвърта глава, представлява Уилям Милър, чието движение трябваше да стане истинският протестантски рог. Делото на Уилям Милър, което представлява основополагащите истини на адвентизма, е представено върху двете плочи на Авакум, и Бог ръководеше изработването и на двете тези свещени плочи.

Имаше няколко пророчески истини, които Милър не разбра правилно, защото неговата гледна точка в пророческата история не му позволяваше да разпознае, че има три опустошителни сили: не само езичеството (змеят), папството (звярът), но и отстъпническият протестантизъм (лъжепророкът). В Божието провидение онези пророчески разбирания на Милър, които бяха ограничени от неговата гледна точка в историята, не бяха представени върху двете свещени плочи на Авакум.

Втората съновидение на Навуходоносор в четвъртата глава на Даниил представлява второто съновидение на Уилям Милър. И двете съновидения се отнасят до „седемте времена“, а съновидението на Милър разкрива отхвърлянето на неговото дело, което започва през 1863 г. и се засилва до Среднощния вик. И двете съновидения завършват с възстановено царство след период на разпръсване. Поради тази причина ще разгледаме второто съновидение на Милър, преди пряко да разгледаме видението при река Улай, което бе разпечатано през 1798 г.

„Сънувах, че Бог, чрез невидима ръка, ми изпрати изкусно изработено ковчеже, дълго около десет инча и шест инча широко, направено от абанос и перли, майсторски инкрустирани. Към ковчезето имаше прикрепен ключ. Аз веднага взех ключа и отворих ковчезето, когато, за мое удивление и изненада, го намерих пълно с всякакъв вид и големина скъпоценности, диаманти, скъпоценни камъни и златни и сребърни монети от всякакъв размер и стойност, красиво подредени по местата си в ковчезето; и така подредени, те отразяваха светлина и слава, равни единствено на слънцето.

„Помислих, че не е мой дълг да се наслаждавам сама на това дивно зрелище, макар сърцето ми да се преизпълваше от радост поради блясъка, красотата и стойността на съдържанието му. Затова го поставих на една маса в средата на стаята си и разпространих вест, че всички, които имат желание, могат да дойдат и да видят най-славното и блестящо зрелище, виждано някога от човек в този живот.

„Хората започнаха да влизат — отначало малцина на брой, но постепенно нараствайки до множество. Когато най-напред поглеждаха в ковчезето, те се чудеха и възкличаваха от радост. Но когато зрителите се увеличиха, всички започнаха да безпокоят скъпоценностите, като ги изваждаха от ковчезето и ги разпръсваха по масата. Започнах да мисля, че собственикът ще изиска от ръката ми отново ковчезето и скъпоценностите; и ако допуснех те да бъдат разпръснати, никога не бих могъл отново да ги поставя на местата им в ковчезето, както преди; и чувствах, че никога не бих могъл да понеса отговорността, защото тя би била огромна. Тогава започнах да умолявам хората да не ги докосват, нито да ги изваждат от ковчезето; но колкото повече умолявах, толкова повече ги разпръсваха; а сега те сякаш ги разпръсваха из цялата стая — по пода и върху всяка мебел в стаята.“

„Тогава видях, че сред истинските скъпоценни камъни и монети те бяха разпръснали безбройно множество фалшиви скъпоценни камъни и подправени монети. Аз бях силно възмутен от тяхното низко поведение и неблагодарност и ги изобличавах и укорявах за това; но колкото повече ги изобличавах, толкова повече те разпръсваха фалшивите скъпоценни камъни и подправените монети сред истинските.“

„Тогава се възмутих в своята физическа душа и започнах да употребявам физическа сила, за да ги изтласкам от стаята; но докато изтласквах един, още трима влизаха и внасяха пръст, стърготини, пясък и всякакъв вид смет, докато покриха всички истински скъпоценности, диаманти и монети, така че всичко това бе скрито от погледа. Те също разкъсаха ковчезето ми на парчета и го разпиляха сред сметта. Струваше ми се, че никой човек не обръща внимание на скръбта ми или на гнева ми. Напълно се обезсърчих

и паднах духом, седнах и заплаках.“

„Докато така плачех и скърбях поради голямата си загуба и отговорност, спомних си за Бога и усърдно се молах Той да ми изпрати помощ. Незабавно вратата се отвори и един мъж влезе в стаята; тогава всички хора я напуснаха; а той, държейки в ръката си четка за прах, отвори прозорците и започна да измита праха и боклука от стаята.

„Извиках към него да се въздържи, защото между развалините бяха пръснати някои скъпоценни бисери.

„Той ми каза: „Не бой се“, защото щеше „да се погрижи за тях“.

„Тогава, докато той измитах пръстта и боклука, фалшивите скъпоценности и фалшивите монети, всичко се надигна и излезе през прозореца като облак, и вятърът ги отнесе. В суматохата затворих очи за миг; когато ги отворих, целият боклук беше изчезнал. Скъпоценните камъни, диамантите, златните и сребърните монети лежах пръснати в изобилие из цялата стая.

„След това той постави на масата ковчеже, много по-голямо и по-красиво от предишното, и загреба с шепи скъпоценностите, диамантите, монетите, и ги хвърли в ковчезето, докато не остана нито една, макар че някои от диамантите не бяха по-големи от върха на карфица.

„След това той ме призова да „дойда и да видя“.

„Погледнах в ковчезето, но очите ми бяха заслепени от гледката. Те сияеха с десет пъти по-голяма слава от предишната си. Мислех, че са били излъскани в пясъка от нозете на онези нечестиви личности, които ги бяха разпръснали и стъпкали в праха. Те бяха наредени в прекрасен порядък в ковчезето, всеки на мястото си, без никакви видими следи от усилието на човека, който ги бе хвърлил вътре. Извиках от самата си радост и този вик ме събуди.“ Ранни писания, 81–83.

Ще разгледаме съня на Милър в следващата статия.

Следващото представлява въведение към втория сън на Уилям Милър, написано от Джеймс Уайт, когато публикува съня на Милър в Advent Herald.

„Следният сън беше публикуван в Advent Herald преди повече от две години. Тогава видях, че той ясно очертава нашето минало преживяване във връзка с Второто пришествие и че Бог даде този сън за ползата на разпръснатото стадо.

„Сред знаменията за близкото настъпване на великия и страшен ден Господен Бог е поставил сънищата. Виж Йоил 2:28–31; Деяния 2:17–20. Сънищата могат да идват по три начина: първо, „от многото грижи“. Виж Екlesiаст 5:3. Второ, онези, които са под нечистия дух и измамата на Сатана, могат да имат сънища чрез неговото влияние. Виж Второзаконие 8:1–5; Еремия 23:25–28; 27:9; 29:8; Захария 10:2; Юда 8. И трето, Бог винаги е поучавал и все още поучава Своя народ в по-голяма или по-малка степен чрез сънища, които идват чрез действието на ангели и на Светия Дух. Онези, които стоят в

ясната светлина на истината, ще знаят кога Бог им дава сън; и такива няма да бъдат измамани и отклонени чрез лъжливи сънища.“

„И той каза: Чуйте сега Моите думи: ако има между вас пророк, Аз, Господ, ще му се откривам във видение, ще говоря с него насън.“ Числа 12:6. Яков каза: „Ангелът Господен ми говори насън.“ Битие 31:2. „И Бог дойде при сириеца Лаван нощем насън.“ Битие 31:24. Прочетете сънищата на Йосиф, [Битие 37:5–9], а след това и забележителната история на тяхното изпълнение в Египет. „В Гаваон Господ се яви на Соломон нощем насън.“ 3 Царе 3:5. Великият, многозначителен образ от втората глава на Данаил бе даден в сън, също и четирите звяра и пр. от седмата глава. Когато Ирод търсеше да погуби Младенеца Спасител, Йосиф бе предупреден насън да бяга в Египет. Матей 2:13.

„И ще бъде в ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ, казва Бог, че ще излея от Духа Си върху всяка плът; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, и младите ви мъже ще виждат видения, и старите ви мъже ще сънуват сънища.“ Деяния 2:17.

„Дарбата на пророчеството чрез сънища и видения тук е плод на Светия Дух и в последните дни трябва да се прояви в достатъчна степен, за да съставлява знамение. Тя е една от дарбите на евангелската църква.

„И Той даде едни да бъдат апостоли; други — ПРОРОЦИ; други — благовестители; а други — пастири и учители; за усъвършенстването на светиите, за делото на служението, за назидаването на Христовото тяло.“ Ефесяни 4:11–12.

„И Бог е поставил някои в църквата: първо апостоли, второ ПРОРОЦИ“ и пр. 1 Коринтяни 12:28. „Не презирайте ПРОРОЧЕСТВАТА.“ 1 Солунци 5:20. Виж още Деяния 13:1; 21:9; Римляни 7:6; 1 Коринтяни 14:1, 24, 39. Пророците или пророчествата са за назидаването на Христовата църква; и не може да бъде представено никакво доказателство от Божието слово, че те е трябвало да престанат, преди да престанат евангелистите, пастирите и учителите. Но, казва възразяващият, „Имало е толкова много лъжливи видения и сънища, че не мога да имам доверие в нищо от този род.“ Вярно е, че Сатана има своите фалшификати. Той винаги е имал лъжепророци и несъмнено можем да ги очакваме и сега, в този негов последен час на измама и тържество. Онези, които отхвърлят такива особени откровения, понеже съществува фалшификатът, със същото основание могат да отидат още малко по-далеч и да отречат, че Бог някога се е откривал на човека в сън или във видение, защото фалшификатът винаги е съществувал.

„Сънищата и виденията са средството, чрез което Бог е откривал Себе Си на човека. Чрез това средство Той е говорил на пророците; поставил е дара на пророчеството сред дарбите на евангелската църква и е причислил сънищата и виденията към другите белези на „ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ“. Амин.

„Моята цел в горните бележки беше да отстраня възраженията по библейски начин и да подготвя ума на читателя за следното.“ Джеймс Уайт.